

РЕШЕНИЕ

№ 1551

гр. С., 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Г. Кацаров

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова
като разгледа докладваното от Йоана М. Генжова Въззивно гражданско дело
№ 20231100500791 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №10789/06.10.2022г., постановено по гр.д. №31538/2022г. по описа на СРС, 144 състав, е осъдена на основание чл.221, ал.2 от КТ С. Т. С. да заплати на СБАЛ по детски болести „****“ сумата от 1168,50 лева – обезщетение по прекратен със заповед №РД 20-69/11.04.2022г. за налагане на дисциплинарно наказание трудов договор №ЧР-09-249/14.09.2021г., ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба 11.07.2022г. до окончателното плащане, и сумата от 29,54 лева – мораторна лихва върху главницата за периода от 11.04.2022г. до 11.07.2022г., и на основание чл.78, ал.3 от ГПК сумата от 1170 лева разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

Постъпила е въззивна жалба срещу решението от С. Т. С., чрез пълномощниците адв. Ф. и адв. И., като се излагат оплаквания, че същото е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно прилагане на материалния закон. Определението, с което било присъединено гр.д. №37371/2022г. към гр.д. №31538/2022г., не било съобщено на страната, с което било допуснато процесуално нарушение от

първоинстанционния съд. Първоинстанционният съд не изследвал и не изложил мотиви относно срока, през който работодателят е останал без работник, като не било налице основание за присъждане на търсеното обезщетение, тъй като още на 14.03.2022г. ищцата депозирала предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение по чл.326, ал.1 от КТ. Поради това предявеният иск представлявал злоупотреба с право. Моли обжалваното решение да бъде отменено изцяло и да бъде постановено друго, с което предявените искове да бъдат отхвърлени.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна СБАЛ по детски болести „****“, чрез пълномощника адв. С.М., с който жалбата се оспорва изцяло и се прави искане за потвърждаване на обжалваното решение. Счита, че определението на първоинстанционния съд по чл.213 от ГПК не следва да се връчва на страните, тъй като не подлежи на самостоятелно обжалване. Излага доводи, че подаденото от С. С. предизвестие е без правно значение за настоящия спор, доколкото трудовото правоотношение между страните е прекратено поради наложено на същата дисциплинарно наказание „уволнение“. Не била налице злоупотреба с право, тъй като упражняването на процесуалните права, каквото е предявяването на осъдителен иск, поначало е правомерно и не били ангажирани доказателства за обратното. Поради това моли обжалваното решение да бъде потвърдено.

Постъпила е и частна жалба от ответника и ищец по насрещния иск СБАЛ по детски болести „****“, чрез пълномощника адв. С.М., срещу определение №32516 от 30.11.2022г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, с което е оставена без уважение молбата му за изменение на решението в частта за разноските, като бъде осъдена ответницата по насрещния иск да му заплати направените разноски за държавна такса и разноски за обезпечаване на иска, като счита, че на общо основание същите са дължими, съгласно чл.78, ал.1 от ГПК.

Насрещната страна по частната жалба С. Т. С. я оспорва изцяло и моли да бъде оставена без уважение. Счита, че освобождаването от такси и разноски по производството е на основание чл.83, ал.1, т.1, предл. последно от ГПК, тъй като производството произтича от трудово правоотношение.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК,

намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Постановеното решение е валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е сезиран с искиве с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ и чл.344, ал.1, т.4 от КТ, предявени от С. Т. С. срещу СБАЛ по детски болести „****“ за признаване за незаконно на уволнението на ищцата, извършено със заповед на работодателя №РД 20-69/11.04.2022г. и за поправка на основанието за уволнение, по които искиве е образувано гр.д. №31538/2022г. по описа на СРС, 144 състав.

С определение №23865/15.09.2022г. са съединени на основание чл.213 от ГПК за разглеждане в едно производство гр.д. №31538/2022г. и гр.д. №37371/2022г. по описа на СРС, последното образувано по искиве с правно основание чл.221, ал.2 от КТ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, предявени от СБАЛ по детски болести „****“ срещу С. Т. С..

Неоснователни са изложените във въззивната жалба оплаквания във връзка с това, че определението по чл.213 от ГПК не е връчено на страните, тъй като същото не е преграждащо, поради което не подлежи на самостоятелно обжалване и съответно на връчване на страните по аргумент от разпоредбата на чл.7, ал.2 от ГПК.

С определение, постановено в открито съдебно заседание на 30.09.2022г. е прекратено производството по делото в частта относно предявените искиве за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна и за поправка на основанието за уволнение.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е уважил предявения

иск по чл.221, ал.2 от КТ, като е приел, че между страните е съществувало трудово правоотношение, прекратено със заповед №РД 20-69/11.04.2022г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, поради което са налице елементите от фактическия състав на обезщетението по чл.221, ал.2 от ГПК, като размерът на обезщетението е brutното трудово възнаграждение на ответницата по насрещния иск за срока на предизвестieto.

Съгласно разпоредбата на чл.221, ал.2 от КТ при дисциплинарно уволнение работникът или служителът дължи на работодателя обезщетение в размер на brutното си трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение. Видно от разпоредбата предпоставка за дължимост на това обезщетение от работника или служителя е трудовото правоотношение да е било прекратено поради налагане на дисциплинарното наказание „уволнение" по чл.188, т.3 от КТ.

В случая не е спорно, че на ищцата и ответник по насрещния иск е наложено дисциплинарно наказание „уволнение", поради което искът за заплащане на обезщетение на основание чл.221, ал.2 от КТ се явява доказан по основание.

Неоснователни са доводите на ищцата, че не дължи обезщетение за срока на предизвестieto, тъй като на 14.03.2022г. е подала предизвестие за прекратяване на трудовото си правоотношение на основание чл.326, ал.1 от КТ. От събраните по делото доказателства се установява, че дисциплинарното нарушение, за което на ищцата и ответник по насрещния иск е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, е извършено на 12.03.2022г., като не е спорно между страните, че на 14.03.2022г. същата е подала предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.326, ал.1 от КТ. При така установената хронология на събитията е видно, че едностранно отправеното изявление за прекратяване на трудовото правоотношение от ищцата и ответник по насрещния иск е с цел същата да избегне дисциплинарна отговорност, и в този смисъл представлява злоупотреба с право. Така подаденото предизвестие обаче е без правно значение в конкретния случай, тъй като трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл.330, ал.2, т.6 от КТ поради наложено на ищцата дисциплинарно наказание „уволнение“, а не едностранно от

работника на основание чл.326, ал.1 от КТ. Страните не спорят относно размера на получаваното от ищцата и ответник по насрещния иск брутно трудово възнаграждение, въз основа на което е определено обезщетението по чл.221, ал.2 от КТ.

Поради изложеното и предвид съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По разноските:

При този изход на спора на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 450 лева.

По частната жалба:

С обжалваното определение първоинстанционният съд е приел, че ищцата и ответник по насрещния иск не дължи разноски за държавна такса и разноски за обезпечаване на иска на основание чл.83, ал.1 от ГПК, поради което тези разноски в размер на 50 лева държавна такса и 71 лева за налагане на обезпечителни мерки не са присъдени в полза на ответника и ищец по насрещния иск. Въззивната инстанция намира този извод на първоинстанционния съд за неправилен. Разпоредбата на чл.83, ал.1, т.1 от ГПК освобождава от внасяне на държавни такси и разноски ищите – работници и служители по искове, произтичащи от трудови правоотношения, но настоящият случай не е такъв. В случая се претендират разноски, които са заплатени от ищеца по насрещния иск и същите се дължат от ответницата по същия на основание чл.78, ал.1 от ГПК, съобразно изхода на спора.

Поради изложеното обжалваното определение следва да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което ответницата по насрещния иск да бъде осъдена да заплати на ищеца по същия разноски за държавна такса в размер на 50 лева и разноски за налагане на обезпечителни мерки в размер на 71 лева.

Неоснователно е искането на жалбоподателя СБАЛ по детски болести „****“ ЕАД за присъждане на разноски по частната жалба. Съгласно константната съдебна практика на ВКС, в производствата относно дължимостта и размера на разноските, каквото е и процесното, не се допуска

кумулиране на нови задължения за разноси и разпоредбата на чл. 81 ГПК не намира приложение (определение № 489 от 17.10.2017 г. по ч. гр. д. № 3926/2017 г. на IV г. о. ВКС, определение № 933 от 17.09.2018 г. по ч. гр. д. № 2845/2018 г. на IV г. о. ВКС и др.).

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-А въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №10789/06.10.2022г., постановено по гр.д. №31538/2022г. по описа на СРС, 144 състав.

ОСЪЖДА С. Т. С. да заплати на СБАЛ по детски болести „****“ ЕАД разноси за въззивното производство в размер на 450 лева.

ОТМЕНЯ определение №32516/30.11.2022г., постановено по гр.д. №31538/2022г. по описа на СРС, 144 състав, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ решение №10789/06.10.2022г., постановено по гр.д. №31538/2022г. по описа на СРС, 144 състав, както следва:

ОСЪЖДА С. Т. С. да заплати на СБАЛ по детски болести „****“ ЕАД разноси за държавна такса в размер на 50 лева и разноси за налагане на обезпечителни мерки в размер на 71 лева.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____